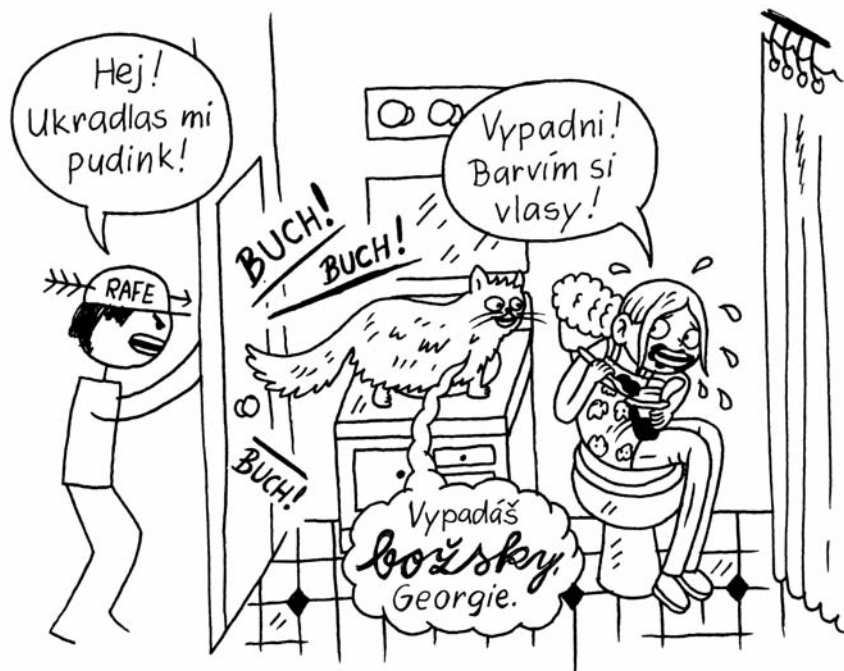

Kromě těch pudinků. To je... no, ehm, to je pravda.

Chci, abychom měli v jedné věci dokonale jasno: Rafe Khatchadorian je vypečený sedmilhář. A abych dokázala, že jsem ten typ holky, co říká pravdu, tak se teď opravím: Rafe je ve skutečnosti úplně obyčejný lhář. A to, jak mě popisuje, je úplně mimo.

Takhle je to *doopravdy*: Rafe neustále vyvádí nějaké šílenosti a že by mu dal někdy někdo kartáč? Ne. Vyhodí ho ze šesté třídy a skončí na umělecké škole.

Ale když udělám něco špatného já?

Takže jaká je Georgia Khatchadorianová ve skutečnosti? Ne, jsem mnohem chytřejší než Rafe. Jen se zeptejte lidí, co vyhodnocují inteligenční testy.

Taky jsem úžasně vtipná.

MŮJ
OBLÍBENÝ
VTIP
S RAFEM

Ano,
je s ní
psina.

A je
chytrá.

A celkově
nedocenená.

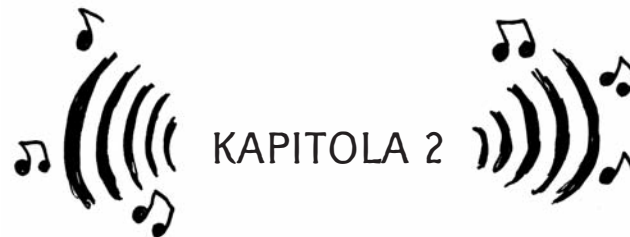
Vlastně jsem obvykle docela laskavá. (Rafe si myslí, že jsem drbna? To by měl slyšet věci, co jsem *neřekla!*)

Mám skvělý cit pro módu, který jsem se rozhodla nevyjadřovat. To kvůli tomu, že jsem věčně švorc.

A jsem nevinná oběť bratrových pomluv.

Takže myslím, že tohle vyprávění je o tom, co se stane, když se bystrá, laskavá, tvořivá dívka pokusí žít tak, aby na ní neulpěla špína bratrovy špatné pověsti.

Vážně není moje chyba, že mi to všechno vybuchlo v náručí.

Na Khatchadoriana si nedovolujte

Zbývalo pětapadesát minut do začátku mého prvního dne na druhém stupni základní školy Hills Village a já jsem zůstala trčet u snídaně s kapitánem Nekňubou.

„Co to má být? Králičí bobky?“ zeptal se Rafe s pohledem na moje cereálie.

„To je müsli,“ odpověděla jsem.

„Myslíš?“

Můj starší bratr je tááák světaznalý. „Müsli jsou v podstatě zapékané ovesné vločky s kousky ovoce a ořechů,“ řekla jsem mu. „Jedí se hlavně v Evropě.“

„V Evropě se jedí i slimáci,“ poznamenal Rafe.

„Hlemýždi,“ opravila jsem ho. „Francouzsky *escargot*.“

Rafe obrátil oči v sloup. „To slovo už jenom *zní*, jako by někdo blil.“

Podívala jsem se na mámu. Té se chvěl obličej, jako by se neuměla rozhodnout, jestli se má začít smát, nebo mračit. Mámu miluju, a nemám tušení, jak jí Rafe může připadat vtipný. Určitě za to může nějaký gen, který mně osobně chybí.

„Takže jste na první školní den pěkně natěšení?“ zeptala se máma.

Měníš téma. To se ti povedlo, mami.

„Já se nemůžu dočkat,“ řekli jsme s Rafem současně. Akorát že jeho hlas zjevně sděloval

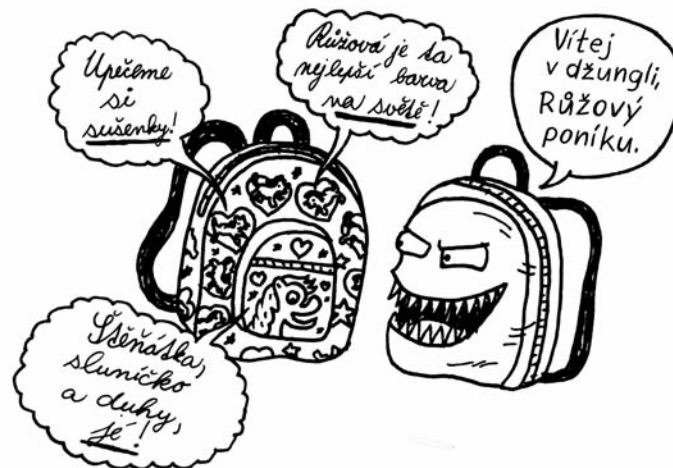

„vážně se těším“, zatímco ten můj vyjadřoval „já jsem tak rozrušená, že asi vybuchnu!“

Rafe si odfrkl. „Seš blázen.“

„Jenom proto, že tobě se v šesté třídě nelíbilo, neznamená, že se ve škole nebude líbit ani mně.“

„Jo, protože seš blázen.“ Přimhouřil přede mnou oči. „Je to tam jak ve vězení. Sežerou tě zaživa, slečno Růžový Batůžku s Poníkem,“ zavrčel.

„Mami!“ zaječela jsem.

„To by stačilo, Rafe,“ řekla máma, když na mě upřela znepokojený pohled. „Přestaň se snažit Georgii vyděsit.“ Věděla jsem, že ona sama je z mého prvního dne na druhém stupni nervózní. Pro Rafea to koneckonců nebyla žádná procházka růžovou zahradou.

RAFEOVA ŠESTA TŘÍDA

Třídní surovec si z Rafea udělal bankomat.

Mozek měl ještě menší než Rafe.

Jeho halloweenský kostým se nesetkal s velkým uznáním.

Hezký trenýrky Rafe!

Jeho vtipky ho dostaly do chládku.

Věřil jsem, že po tomhle doma dostanu velký pokoj

Vykopli ho ze školy (doslova).

Kéž bych tak mohl!

Cože? Řekli jste právě, že bych si s tím neměla lámat hlavu, protože můj bratr je *vypečený sedmilhář*?

Hele – pozor na to. Já o svém bratrovi můžu říkat, co chci, ale nikdo jiný o něm nic špatného říkat nesmí. Stojím Rafeovi po boku. Hlavně proto, abych po něm mohla házet věci a občas ho do něj proradně bodla.

Chci říct, že jeho bok je můj, ne váš.

A ačkoliv můj bratr je vypečený sedmilhář, mám nepříjemný pocit, že tentokrát říkal pravdu.

Hrůzy (neblaze) proslulého bratra

Pozitivní je to, že nikdo neřešil můj batoh. Negativní naopak to, že Rafe měl pravdu – škola v Hills Village je opravdu jako vězení. A čím jsem se provinila? Záměnou osobnosti.

Napřed to hrozné nebylo. Nijak zvlášť mi nevadilo, že školní autobus smrdí jak zpoceně podpaží. Dokonce mi ani nevadilo, že se všichni spolužáci už nejspíš znali.

Potom jsem před vyučováním přišla do třídy. Dosud jsem se nikdy nemusela stěhovat z jedné třídy do druhé, takže jsem se nervózně snažila zapamatovat, jaký mám rozvrh, a přitom pan učitel Grank už kontroloval docházku. Najednou zvolal: „Georgia Khatchadorianová? Ty jsi SESTRA Rafea Khatchadoriana?!“ Jo, přesně tak to vyhrkl, velkými tiskacími písmeny a s vykřičníkem na konci.

Celá třída ztichla. Potom si všichni začali mezi sebou šeptat.

Cítila jsem, jak rudnu. „No... ano?“ opáčila jsem váhavě.

„Ty to *nevíš*?“ zavrčel pan Grank.

„Víte, pane učiteli... já jsem doufala, že by tahle trivialita mohla tak nějak zůstat jenom mezi námi a těmihle čtyřmi stěnami.“

Rozpačitě jsem se usmála, ale učitel mě hned setřel: „Tohle na mě nezkoušejte, slečno Khatchadorianová.“

Ze třídy se ozvalo: „Ahá, *trivialita*...“ a už jsem cítila, jak se na mě všichni dívají, jako kdybych se předváděla s nějakým těžkým, cizím výrazem, který si normálně lidi hledají ve slovníku. I když ve skutečnosti se spíš tvářili, jako by si mysleli, že si chystám svlíknout všechno oblečení a prohnat se chodbou. (Což Rafe jednou doopravdy udělal.) Takže jsem se krčila na židli, dokud nezazvonil zvonek.

Za normálních okolností bychom se pak všichni shromáždili v aule, aby nás vedení školy seznámilo se školním řádem a podobnými věcmi. Ale z nějakého důvodu se takové shromáždění tohoto roku nekonalo (ehm, *Rafe*). Kodex chování se právě „přepracovával“. Takže jsme se rozešli do svých dalších hodin.